

Carn desterrada

Les transsexuals i les dones que es prostitueixen a la vora del Camp Nou van ser expulsades, el 1992, de la 'família olímpica'. Un dia després de la clausura dels Jocs, ja hi havien tornat. Ara la 'solució final' els pot arribar de la mà del complex lúdic Barça 2000.

stina s'exhi-
eix a l'avin-
a Joan XXIII
un ambient
desèrtic poc
habitual a la
ona. Encara
les onze de
i el brogit
cotxes està
per arribar.

Manolo!", bramen des de l'interior dels seus vehicles: "Marica!". Són alguns dels individus que, ironies de la vida, desfilen nit rere nit pels volts de l'estadi del Barça per requerir els serveis de les transsexuals que allà s'ofereixen. "El 75% són grollers", certifica Cristina, de 22 anys. La xifra és improvisada però il·lustrativa, i té l'aval de cinc anys d'experiència en la zona i en l'ofici. "Vaig venir des de Sevilla amb una amiga que va introduir-me en tot això. Llavors només sabia que anava a Barcelona"; a una ciutat on les transsexuals acaparen gairebé tota l'oferta sexual a la via pública o, com diu una d'elles, al "bressol del transvestisme".

L'arribada del nou any no ha transformat el paisatge nocturn de la Zona Universitària. Una paradeta de l'avinguda Joan XXIII,

a prop del que seria el gol sud a l'estadi, aplega les prostitutes al voltant d'una foguera, on sopen, descansen o compren preservatius. Assegudes en cadires de plàstic i enfront de la camioneta que les aprovisiona, és el seu punt de trobada diari. Cristina és loquaç i sembla que això la salvi:

—La família? No en sap res. Ja em mirava prou malament el meu pare veient com em maquillava i prenia hormones... És per ceguesa que no m'acceptava, pel què diran. Ara sembla que es penedeix d'aquell tracte.

La seva història és assimilable a la de moltes de les seves companyes, que pateixen una doble marginació: ser prostitutes i no veure socialment reconeguda la seva identitat, atès que el seu sexe mental no es correspon amb el biològic. La prostitució esdevé sovint una de les poques sortides

que els queda davant la flagrant discriminació amb què topen en la recerca d'un lloc de treball. S'estima que un 94% dels transsexuals s'hi dediquen a tot l'estat. Entre ells, la Glòria es mou en un àmbit professional aparentment obert i liberal, que prefereix no revelar. Tot i així, ha d'amagar la seva transsexualitat. "Si no, et trobes amb la porta tancada". Alta, rossa i de trets genuïnament femenins, es plany d'haver d'advocar per obvietats: "T'han d'acceptar per la feina que fas, no per la teva condició sexual."

Fins ara s'exigia que el transsexual hagués acabat tota la seva transformació quirúrgica abans de permetre'l el canvi del registre que li possibilitaria l'accés al mercat laboral. L'octubre passat, però, el Senat va aprovar per unanimitat que la Seguretat Social costegés les operacions de canvi

de sexe i que els transsexuals —encara que no hagin passat per la sala d'operacions— es poguessin inscriure al Registre Civil amb el seu nom femení. Ara falta saber si al Congrés algun partit se'n farà enrere.

Mònica, de trenta anys —quinze al camp— dubta que un cop operades tinguessin cap valor al carrer. Per tant, “o t'operes als divuit anys o esperes la retirada”. Cristina, en canvi, ho té claríssim:

—Indis, transformistes, operades... Aquí tot és vici, tot agrada. Poses una escombra amb una faldilla i ja serveix.

Míriam, de 24 anys, en fa mig que va passar per la sala d'operacions. Lleugera de roba, és a dir, sense calces, es planta dempeus al rastell de la vorera —enfront del tanatori de les Corts— exhibint els seus nous genitals femenins.

—No et dones vergonya?! —els ulls de les seves col·legues s'obren incrèduls.

—No —contesta tota satisfeta.

La seva professió li ha permès de desemborsar els dos milions de pessetes necessaris per passar d'un cos d'home a un de dona. Engrosseix l'escàs 5% de transsexuals —n'hi ha uns 5.000 arreu de l'estat— que avui per avui s'han sotmès a una operació de canvi de sexe. Operades o no, les transsexuals escullen, generalment, la via pública per exercir de meretrus, en tant que la prostitució femenina ha passat a practicar-se a porta tancada. Això no obstant, a la vora del Camp Nou —el punt calent del sexe de carrer a Barcelona—, l'espai està ben repartit: malgrat el predomini de transsexuals (situades la majoria a les avingudes de Gregorio Marañón i una part de Joan XXIII, davant del gol sud de l'estadi), la presència de dones —joves i veteranes— és habitual a la via papal.

Totes elles, juntament amb les seves col·legues de la Ciutadella, Rambla de Catalunya, Ronda de Sant Antoni i la part baixa del Raval, són les prop de 300 persones que a Barcelona fan el carrer.

—A algú li pot semblar impúdic el que fem —reconeix Laura, de 33 anys, que calça admirables ta-

cons d'agulla i llueix abric de visó. Crec que tot és prostitució: fins i tot el qui ven un quilo de tomàquets es pot prostituir. I si puc fer passar una bona estona a un senyor que surt de la feina, endavant. Abans? He fet de tot: des de relacions públiques a perruquera. He estat a cases de relax, a París i Madrid, però del que guanyava me'n treien el 50%.

Laura és una dona elegant i atractiva, d'alçada imponent i amb bones maneres. S'exhibeix davant del tanatori de les Corts i, a tenor del seu aspecte, no resulta difícil endevinar quin és el seu client preferent: homes de mitjana edat que com a mínim no “fan conya” com la jovenalla dels caps de setmana. El seu horari és de 9 a 12 de la nit, per bé que evita els divendres i dissabtes “per no topar-m'hi”.

A pesar d'aquestes distincions, els clients comparteixen una essència: en la prostitució —diuen Bruckner i Finkielkraut a *El nuevo desorden amoroso* (Ed. Anagrama)— l'home paga per gaudir a la manera com ell ho entén, això és, “malament i de pressa”. Més encara quan les pràctiques prostitutes tenen lloc a l'interior de

l'automòbil dels clients, un hàbit que acostuma a acompanyar el sexe de pagament al carrer.

—Al cotxe és molt més ràpid; gairebé no t'has de despullar —explica Rebeca, de 26 anys, una altra transsexual —ningú no ho diria— que s'acosta a la paradeta que hi ha enfront del gol sud.

Atès que la relació sexual s'entén com una transacció, si el client paga bé, la prostituta accedeix a visitar el *meublé* de la Travessera de les Corts, un edifici vetust situat al costat d'un bingo.

A l'interior del cotxe, en canvi, el temps és escàs:

—Hi estem durant deu minuts, o potser més, vaja, és el que triguen a... —comenta una transsexual.

—No. Jo mai m'hi quedo més de deu minuts —replica Cristina, la vivaç sevillana de cabells curts i rostre pueril.

El servei més demanat és el francès (fel·lació), pel qual s'estableix el pagament de 3.000 pessetes. Les tarifes estan consensuades, és clar que el regateig de rigor i les necessitats econòmiques de cada prostituta poden deixar els preus acordats en paper mullat. El seixanta-nou o francès mutu costa 5.000 pessetes, com el

XAVIER C

Tres de les transsexuals que prostitueixen als voltants de Camp Nou posen amb Alba, propietària de la paradeta que les aprovisiona d'entrepagaments, begudes i condons.

“complet” (penetració anal). Aquesta darrera modalitat no és del gust de totes les transsexuals: la mateixa Rebeca, per exemple, exclou els complets de la seva llista de serveis. De fet, no va dubtar a deixar una casa de relax barcelonina on era pressionada per prestar els serveis sense preservatiu (la meitat dels beneficis, novament, se'ls quedava la casa). Al carrer també sovintegen els suïcides que tempten la sort doblant les tarifes establertes a condició que les transsexuals prescindixin del condom. Elles, és clar, s'hi neguen i fan un favor al client, qui, tot sovint, els ho agraeix amb un “tracte de menyspreu”. Malgrat tot, no tenen vocació de víctimes: “Si vols que et respectin, fes-te respectar” és el seu lema.

XAVIER CARRION

Moltes prostitutes dubten que puguin continuar cint la seva professió al Camp Nou. i el polèmic projecte Barça 2000 reïx, l'impulsió serà immediata.

Però qui requereix i aguaita des del seu vehicle les transsexuals? La clientela es nodreix en bona part de “pares de família que gaudeixen d'una bona posició econòmica”, explica un agent de la Guàrdia Urbana que patrulla per la zona. Les prostitutes, les més bones coneixedores de la qüestió, afegeixen que els caps de setmana el nombre de joves que fins a altes hores de la matinada hi acudeixen és considerable. L'espectre d'edats, doncs, és ampli: dels setze als seixanta anys.

—Són porcs: només volen llepar. Per quatre duros es creuen amb dret a tot i encara els hi hem de donar les gràcies —lamenta Marta, exhuberant amb els pits de silicona i el seu deix afrancesat.

—Quin fàstic —insisteix Cristina—. I pensar que després arriben a casa seva i fan petons a la dona...

—Sí, molts són pares de família. Fins i tot veus cadiretes de nadó a dins dels cotxes —constata Mònica, de trenta anys, amb una aparença menys efeminada: llavis vermells i cabells llargs, però res de llenceria de fantasia. Prefereix sabates planes de sivella i pantalons de pana a més de barba de tres dies. Com d'altres col·legues, no es vol operar; a diferència de la majoria, no treballa en això per estricta necessitat.

—Per primera vegada en la vida tinc xicota —anuncia en un to lleument sorprès, com si s'acabés d'adonar del seu estat sentimental. Càlida i afable, sumen ja

ro. Sempre dic que tinc uns pares que no me'ls mereixo.

Mònica també ajuda en el taller de cotxes al seu pare. I com a les millors famílies, no sap si formalitzar la seva relació anant a viure amb la nòvia.

—He deixat embarassada la meva nòvia —confessa—. I no sabem què fer: ella ja té dos fills, i el petit només té quatre mesos. Va entrar fa poc en tot això per tal de poder-los mantenir, perquè s'havia quedat a l'atur i el marit l'havia abandonada. Ella no ve esporàdicament com jo: ella hi ve cada dia.

De clients, com a mínim, no en falten: fins a 300 cotxes es poden comptar a la nit en a penes mitja hora si es recorren els punts més concorreguts de la zona. No debades, aquest és un negoci rodó que, només a Espanya, mou uns 5.000 milions de pessetes cada dia. Això sumat a la precarietat econòmica que es pateix a molts països de l'Est forma un caldo de cultiu que propicia l'aterratge de màfies que fan de la prostitució allò que Van der Meersch va anomenar “una esclavitud dels nostres dies”.

Maria Àngels, de trenta-quatre anys, és casada i exerceix de metgessa —tasca que alterna amb la de cuinera— a l'avinguda Joan XXIII, de 8 a 12 de la nit. Al juliol passat va ser atacada per l'esquena per proxenetes que pretenien imposar les seves noies, procedents la majoria de països de l'Est, i obligarla a ella i les seves companyes a marxar a d'altres zones de la ciutat. O bé això, o bé haver de pagar un *impost de protecció* (10.000 pessetes per cada nit).

—Després de cinc anys, volien fer-me fora per posar en lloc meu unes noies (moltes d'elles, menors d'edat) que cobren unes tarifes que fan riure —recorda mig serena, mig indignada. Maria Àngels, per postres, acaba de ser comminada per un individu a anar-se'n aquesta precisa nit. Així, doncs, les amenaces continuen, tal com asseguruen les prostitutes que l'envolten (i malgrat que la mateixa afectada es negui a reconèixer-ho davant la cronista).

Ni les dones joves o veteranes

Algunes prostitutes han estat atacades per proxenetes que volien imposar a la força les seves noies, algunes menors d'edat.

tretze anys els que l'uneixen al camp.

—Mai no saps com anirà la nit. Tant pots tornar a casa amb 30.000 pessetes a les butxaques com amb 2.000. Legalitzar-ho? No, no vull pagar impostos. La pensió ja la planificaré jo pel meu compte.

És, com es diu en aquests casos, una dona de món, i sap el que és la mobilitat laboral: Roma, París, Niça, Montecarlo, Pamplona, són algunes de les ciutats on ha desenvolupat la seva activitat.

—La meua família ho sabia, però no ho volia reconèixer. Preferia no preguntar. Sort de l'àvia, que amaga allò que els podria fer sospitar... Visc a casa dels pares i, no, mai no m'han demanat un du-

de Joan XXIII, ni les transsexuals de Gregorio Marañón volen cap macarró. Però entre les primeres, n'hi ha que en tenen.

—Xulo? El meu xulo és el banc
—respon Marta, amb el seu accent gavatx i una lucidesa sorprenent.

—Per a què en volem un? Però si estem en igualtat de condicions-coincideixen les transsexuals.

Hi va haver una nit del passat mes d'agost, però, en què una dona joveníssima arribà a la parada acompanyada d'un noi primatxol, barbamec, amb una aparença tant o més jove. Ella va afanyar-se a sopar, mentre ell, indolent, es limitava a col·locar una cadira de plàstic a sota del seu peu enguixat fins a la cuixa. I després, amb la cigarreta rere l'orella, a l'igual com el fuster hi col·loca el seu llapis, va posar-se a contemplar l'espectacle sòrdid dels cotxes, els insults i les llums de neó. Havent sopat, el tràmit del petó als llavis. La noia es va aixecar i anà per feina. Fou l'únic retrat visible d'allò que es coneix com macarró sentimental.

Canvis a la zona. La Gallega ha cremat la seva vida amb aquest ofici. Natural de Vigo, abans va estar a l'Arc de Triomf, però l'arribada de transsexuals i ionquis va enriquir l'ambient fins al punt que hi va haver queixes veïnals que van forçar el trasllat. Des del 1985 que treballa als volts del Camp Nou.

—Ara aquí només hi ha merda; abans, dones de bé —és el balanç d'una veterana—. Fa uns dies hi va haver un aldarull: un xulo va pegar dues dones perquè no venien droga. Aquí no hi ha veïns i no molestem ningú, però la droga portarà problemes.

La Gallega ha estat la primera a creuar el carrer tot just ha vist Maria Àngels en una situació crítica. Aquesta després ha improvisat una abraçada poc enèrgica, maldestra, etfílica:

—La Gallega és una tia de cap a peus —i cadascuna ha tornat al seu lloc. Laura, a deu metres, diu que “a qui ve pensant que com-

“Aquí només hi ha merda. Abans, dones de bé. Fa uns dies uns ‘ionquis’ van pegar unes dones perquè no venien droga”, relata la Gallega.

parà alguna cosa li dic que l'esclavitut fa temps que va ser abolida”.

El predomini de la cocaïna sobre el cavall (heroïna) en aquesta zona sembla una realitat. Mònica assegura que de cada deu clients, vuit prenen cocaïna i dos no. Fora d'això, tots van borratxos.

—Els clients vénen col·locats. Aquí hi ha molts mascles que es prenen dues ratlles i se'n van amb el seu pare, si cal. En llenceria interior i tot —fa una transsexual amb llavis de purpurina.

Verònica té 25 anys. En porta deu a la prostitució. Per què?

—A casa el pare no m'acceptava. Però volia fer-me una dona, així que vaig entrar en això. S'ha de ser molt fort per no caure en la

droga. Jo vaig començar a consumir èxtasi pensant que era una droga tova, que no em faria cap mal. Fins que em va provocar una epilèpsia. Ara, Verònica afronta el futur amb pessimisme:

—Això morirà. Volem quedar-nos al Camp Nou, però ens en fan fora.

Es refereix al polèmic Projecte Barça 2000, estancat ara per ara i a l'espera de saber si s'arribarà a materialitzar. Cas que ho fes significaria, al parer de Josep Lluís Núñez, president del club, “la fi d'una activitat marginal i la revitalització de la zona”. De moment, l'únic període en què les prostitutes van abandonar aquesta zona de la ciutat va ser el 1992: calia que Barcelona es posés “guapa” per als Jocs Olímpics. I aquella desaparició fou momentània —a l'agost ja hi havien tornat—, com ho és l'absència de meretrius les nits en què es juga partit a l'estadi. Contra la hipocresia de l'*statu quo*, precisament, apareix, contumaç, Mònica que si a la boda de la infanta Cristina va plantar-se darrere l'hotel Juan Carlos I disposada a fer la seva feina, a la fi dels encontres futbolístics acut al Camp Nou a la recerca de clients. Com cada dia. Ni més ni menys.

El predomini de la cocaïna sobre el cavall (heroïna) en aquesta zona sembla una realitat. Les prostitutes asseguren que de cada deu clients, vuit prenen cocaïna i dos no. Fora d'això, tots van borratxos.

Núria Zayas